

Орфей вървеше все край голямата тиха река, потънала в зеленина и влага. На места той пресичаше малки, топли вадички, които се вливаха в тихата река, на места се спираше за малко под някоя тежка сянка, за да си поеме дъх или се отбиваше към някой тъмен кичор зеленина, дето намираще изворче, пиеше и продължаваше да върви към залез слънце, изтръпнал от радостната мисъл за скорошна среща с родителите си и с нея — с Дика. Тези места му бяха познати — те така дълбоко се бяха врязали в паметта му още когато преди години мина от тук на път за столицата. Тогава той не знаеше, че ще се връща пеша, изгорял от слънцето, окъсан, преследван от съгледниците на жестокия владетел. Той си мислеше, че ще иде в тази прочута столица, която всички хвалеха, че ще види свят и, като му омръзне, ще се върне в родния си край с кола и с почести . . .

